

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobce: **A. R. Č.,**
nar., st. přísl. Republika Uzbekistán,
bytem v ČR,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky,**
Odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 3. 2019, č. j. OAM-67/ZA-06-P15-PD4-2009,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví rozsudku uvedeného rozhodnutí, kterým žalovaný žalobci neprodloužil dle § 53a odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) doplňkovou ochranu.
2. Žalobce považuje napadené rozhodnutí za nezákonné a nepřezkoumatelné kvůli vadám předcházejícího řízení. Správní orgán je podle žalobce povinen se v průběhu správního

řízení řídit jeho pravidly. Konkrétně je zapotřebí, aby zjistil přesně a úplně skutečný stav věci. Řízení však bylo naopak dle žalobce jednostranné a neobjektivní. Rozhodnutí nebylo dostatečně odůvodněno a zákon byl žalovaným vyložen chybně. Podklady opatřené žalovaným považuje žalobce za neaktuální. Konkrétně Informace OAMP – Uzbekistán – Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 15. 5. 2018 obsahuje podle žalobce lživé informace. Uzbekistán nemá podle žalobce žádné nezávislé politické strany, svobodné volby, nezávislá média.

3. Žalovaný s námitkami žalobce vyjádřil nesouhlas. Konstatoval, že žalobci byla v roce 2010 udělena doplňková ochrana ve smyslu § 14a zákona o azylu na 12 měsíců. Ta mu následně byla opakovaně prodloužena. K tomuto bylo přistoupeno z důvodu, že žalobci mohla hrozit ve vlasti vážná újma, kdy by s ohledem na dlouholetý pobyt v zahraničí, ztrátu cestovního dokladu a podání žádosti o mezinárodní ochranu v zahraničí na základě informací, které žalovaný v té době o vlasti žalobce měl, mohl být vystaven ze strany státních orgánů nelidskému či ponižujícímu zacházení, mučení nebo trestu. Konkrétně nebylo tehdy možné vyloučit nebezpečí vážné újmy dle § 14a odst. 1 a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. V zemi původu žalobce však došlo k takovým zásadním a trvalým změnám, že udělení doplňkové ochrany již není zapotřebí. Žalovaný též poukázal na to, že žalobce ve vlasti neměl žádné problémy, nebyl trestně stíhán a nebyl politicky aktivní. Rád by si též vyřídil trvalý pobyt, aby mohl do Uzbekistánu cestovat za účelem návštěvy rodičů, i toto svědčí dle žalovaného pro závěr, že žalobce nemá v souvislosti s návratem do vlasti, žádné obavy. Relevantní pro prodloužení doplňkové ochrany nebyl shledán ani sňatek žalobce s občankou Ukrajiny. K nedostatkům ohledně podkladů žalovaný uvedl, že žalobce v průběhu řízení jejich adekvátnost nerozporoval.
4. Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
5. Při pohovoru k žádosti o prodloužení doplňkové ochrany žalobce uvedl, že v ČR žije s manželkou, která je státní občankou Ukrajiny, děti nemají. Rodina žalobce žije v T. Žádost o povolení k trvalému pobytu si nepodal kvůli manželce. Čeká, jestli bude mít prodloužení doplňkovou ochranu, pak půjde vše potřebné i s manželkou vyřizovat. Důvodem podání žádosti o prodloužení doplňkové ochrany je, že by žalobce chtěl jet navštívit rodinu do Uzbekistánu, ale k tomu potřebuje trvalý pobyt, o ten však může požádat až po prodloužení doplňkové ochrany. Jeho známý jel do Uzbekistánu bez povolení k trvalému pobytu a zmizel z letiště. Žalobce se proto obává, že kdyby jel do Uzbekistánu on, mohli by se dozvědět, že žádal o azyl, za což by mu mohlo hrozit vězení. Kdyby měl trvalý pobyt, problém by to nebyl. V Uzbekistánu se též změnila poměry, bude chvíli trvat, než se opět stabilizují. Je možné, že občané, kteří se nevrátí do Uzbekistánu do roku 2018, přijdou o státní občanství. Žalobce se dále obává, že kdyby se vrátil do Uzbekistánu, mohli by tam stále být lidé, kvůli kterým původně ze země utekl. Pokud by však disponoval trvalým pobytem, do Uzbekistánu by se jel podívat, jak to tam vypadá.
6. Při doplňujícím pohovoru žalobce uvedl, že doplňková ochrana mu původně byla udělena v roce 2008 z důvodu, že měl v Uzbekistánu problémy, hrozila mu tam smrt. K tomu správní orgán poukázal na politické změny v zemi, kdy v roce 2016 konkrétně došlo ke změně prezidenta. Žalobce se však domnívá, že důvody pro doplňkovou ochranu zde jsou stále dány. Podle něj fakt, že se změnil prezident, neznamená, že se změnila celá situace, lidé, se kterými měl problém, v zemi stále jsou. Dále upřesnil, že měl v Uzbekistánu dříve

potíže se soukromými osobami, které byly součástí drogové mafie. Žalobce pracoval na letišti a zjistil, že kufry zmíněných osob obsahují heroin za 100 000 dolarů, tyto peníze chtějí dané osoby zpět. Se státními orgány problémy neměl. Uvedené osoby žalobce zranily a vyhrožovaly mu, následně se po něm údajně ptala policie z důvodu, že již dlouho není v Uzbekistánu. Je přesvědčen, že jej stále hledají, kdyby měl trvalý pobyt, mohl by jet do Uzbekistánu se o tom přesvědčit. Naposledy byl v zemi v roce 2005. Manželka žalobce se vrátila na Ukrajinu.

7. Žalobci byla rozhodnutím č. j. OAM-67/ZA-06-VL-08-2009 ze dne 12. 7. 2010 udělena doplňková ochrana ve smyslu § 14a zákona o azylu na 12 měsíců. K tomuto kroku bylo přistoupeno z důvodu, že žalovaný nemohl po posouzení tehdy dostupných informací o zemi původu vyloučit, že by žalobci při návratu do vlasti hrozilo nebezpečí vážné újmy ve formě mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu, a to zejména s ohledem na tehdejší znění migračních předpisů Uzbekistánu, pravidel a postihů, které byly aplikovány při návratu občanů do země včetně žadatelů o mezinárodní ochranu. Následně mu byla opakovaně prodlužována naposledy s platností do 14. 10. 2017. Dne 29. 3. 2019 vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí, kterým žalobci doplňkovou ochranu neprodloužil.
8. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
9. Soud ve věci rozhodl při jednání na návrh žalobce, ze kterého se omluvil, konalo se tak v jeho nepřítomnosti.
10. Soud vyšel v dané věci z následujících právních předpisů:
11. Podle § 14a zákona o azylu: *„(1) Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. (2) Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“*
12. Podle § 14b zákona o azylu: *„(1) Rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. (2) Rodinným příslušníkem se pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí a) manžel nebo partner osoby požívající doplňkové ochrany, b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let, c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 1 písm. h), nebo e) svobodný sourozenec osoby požívající doplňkové ochrany, který je mladší 18 let. (3) Předpokladem udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželu osoby*

požívající doplňkové ochrany je trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Předpokladem udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny partnerovi osoby požívající doplňkové ochrany je trvání partnerství před udělením doplňkové ochrany cizinci. (4) V případě polygamního manželství, má-li již osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.“

13. Podle § 23c písm. c) zákona o azylu: „Podkladem pro vydání rozhodnutí mohou být zejména přesné a aktuální informace z různých zdrojů o státu, jehož je žadatel o udělení mezinárodní ochrany státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství o státu jejího posledního trvalého bydliště.“
14. Podle § 53a odst. 4 zákona o azylu: „Osoba požívající doplňkové ochrany je oprávněna požádat o prodloužení doby, na kterou je doplňková ochrana udělena. Tuto žádost musí osoba požívající doplňkové ochrany podat nejpozději 30 dnů před uplynutím doby, na níž je jí doplňková ochrana udělena. Pokud podání žádosti o prodloužení doplňkové ochrany ve stanovené lhůtě zabrání důvody na vůli osoby požívající doplňkové ochrany nezávislé, je oprávněna tuto žádost podat do 3 pracovních dnů po odpadnutí těchto důvodů. Ministerstvo prodlouží dobu, po kterou je udělena doplňková ochrana, v případě, že osobě požívající doplňkové ochrany i nadále hrozí vážná újma (§ 14a) a nenastanou-li důvody pro její odejmutí (§ 17a). Doplňková ochrana se prodlouží nejméně o 2 roky; je-li důvodné nebezpečí, že by osoba požívající doplňkové ochrany mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ho již narušuje, prodlouží se doplňková ochrana o 1 rok. Při prodlužování doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny se postupuje obdobně.“
15. Pokud jde o porušení zásady materiální pravdy, žalovaný skutkový stav vyhodnotil adekvátně. Lze poznamenat, že „[n]ení povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 - 57). Správní orgán rozhodující ve věci mezinárodní ochrany musí podle závěrů vyslovených v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009 - 74, při osobních pohovorech postupovat tak, aby žadateli o udělení mezinárodní ochrany umožnil předložit v úplnosti důvody své žádosti (§ 23 zákona o azylu). Žalovaný se zabýval všemi tvrzeními žalobce a zároveň sám zjišťoval veškeré potřebné skutečnosti. Řešení přijaté žalovaným je v souladu s veřejným zájmem a odpovídá okolnostem případu.
16. Žalovaný přezkoumatelným způsobem dovedl závěry, které srozumitelným způsobem odůvodnil, přičemž odůvodnění rozhodnutí zcela odpovídá požadavkům dle § 68 odst. 3 správního řádu. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 14. 7. 2015, č. j. 8 As 141/2012 - 57, uvedl: „Je třeba zároveň uvést, že konkrétní podobu výrokové části rozhodnutí, tedy např. její grafické či jiné rozlišení na záhlaví (návětí) a výrok (enunciát), zákon výslovně nestanoví. (...) Často správní orgány (ostatně i soudy, srov. též § 54 odst. 2 s. ř. s. a § 157 odst. 1 o. s. ř.) koncipují výrokovou část ze syntaktického hlediska jako jedinou větu, v jejíž uvozovací části sdělí označení správního orgánu, účastníků řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu a předmět řízení; tato část končí slovy „rozhodl takto“ (případně „vydal toto rozhodnutí“) a dvojtečkou. Po tomto návětí (záhlaví) následuje samotný výrok či výroky rozhodnutí, včetně výroku o nákladech řízení a vedlejších ustanovení. Lze si ovšem představit, že by správní orgán nerozdělil výrok a návětí a všechny náležitosti výrokové části rozhodnutí požadované § 68 odst.

3 správního řádu by byly obsaženy ve výroku. I takový postup správního orgánu, pokud by nebyl na újmu srozumitelnosti rozhodnutí (viz níže), by byl v souladu se zákonem.“ (bod 16) V posuzovaném případě bylo z napadeného rozhodnutí jednoznačně seznatelné, jaký byl předmět řízení, jakým způsobem o něm bylo rozhodnuto a podle jakých právních ustanovení, neboť výrok napadeného rozhodnutí zněl: „podle § 53a odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, se doplňková ochrana neprodlužuje.“

17. Žalovaný při rozhodování zohlednil informace zjištěné od žalobce a vycházel z aktuálních zpráv o situaci v jeho zemi původu. Vycházel u podkladů, jejichž výčet uvedl na straně 4 napadeného rozhodnutí. Tyto podklady zcela odpovídají požadavkům § 23c písm. c) zákona o azylu. Nejvyšší správní soud ve vztahu ke shromážděným podkladům v rozsudku ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 – 81 uvedl: „[p]ři používání informací o zemích původu je nutné dodržovat následující pravidla. Informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné. Také těmto požadavkům podklady shromážděné žalovaným zcela vyhovují.
18. Žalobce při pohovoru akcentoval své obavy z návratu do Uzbekistánu z důvodu, že se domnívá, že by mohl mít potíže a mohl by být například uvězněn za to, že pobýval v zahraničí, kde zároveň požádal o azyl. V této souvislosti žalobce odkázal na případ, o kterém se doslechl, kdy dotýčný údajně měl při návratu do Uzbekistánu zmizet z letiště, neboť se do země vracel bez povoleného trvalého pobytu. Správnímu orgánu současně sdělil, že pokud mu bude doplňková ochrana prodloužena, má v úmyslu si obratem vyřídit potřebná oprávnění, respektive trvalý pobyt, a následně takto vycestovat do Uzbekistánu navštívit svou rodinu. Žalobce též uvedl, že nedisponuje cestovním dokladem.
19. Předně je třeba uvést, že žalovaný se těmito možnými potížemi žalobce zabýval a zjišťoval, zda situace v Uzbekistánu je skutečně taková, že umožňuje bezpečný návrat žalobce. Součástí spisu je mimo jiné Informace MZV ČR č. j. 119896/2017 – LPTP ze dne 22. 11. 2017, která nezpochybňuje určitou formu policejního státu, ale zároveň konstatuje, že v případě návratu do země nehrozí občanům Uzbekistánu žádné zásadní nebezpečí, státní orgány se zaměřují pouze na nepřátele režimu. I z dalších zpráv vyplývá, že situace v Uzbekistánu se postupnými kroky spíše zlepšuje, jakkoli se stále nejedná o svobodnou zemi.
20. Takový závěr má oporu v judikatuře Nejvyššího správního soudu. Soud si dovoluje odkázat konkrétně na usnesení ze dne 5. 9. 2019 č. j. 5 Azs 392/2018 - 30, dle kterého: „Krajský soud se otázkou nebezpečí brozícího stěžovateli v případě návratu taktéž zabýval, přičemž ve shodě s žalovaným odkázal na informaci Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 22. 11. 2017, podle níž „dle aktuální legislativy žádný postih či nebezpečí neúspěšným žadatelům o mezinárodní ochranu v zahraničí nehrozí; uzbecké orgány výběrově vyslýchají navracející se osoby, avšak ekonomičtí či studijní migranti je obvykle nezajímají.“ Zde je třeba podotknout, že stěžovatel opustil zemi původu výlučně z ekonomických důvodů (chtěl si vydělat na úhradu dluhů vzniknuvších před jeho odchodem z vlasti). Také tvrzení stěžovatele, že v Uzbekistánu hrozí perzekuce osobám vracejícím se z nelegálního pobytu v zahraničí, případně že je na osoby vypovězené z EU nahlíženo jako na inklinující k islamistickému extremismu, ze zpráv o zemi původu založených ve spise.“
21. Žalovaný si při posuzování žádosti byl vědom skutečnosti, že žalobce nedisponuje cestovním dokladem, dle uvedených informací má však žalobce možnost (není zde dána

objektivní překážka, která by mu měla bránit) vyřídít si potřebné dokumenty nezbytné pro návrat do země.

22. K obdobnému případu se vyjádřil Nejvyšší správní soud též například v usnesení č. j. 2 Azs 391/2019 – 32 ze dne 13. 5. 2020, kde uvedl, že: „*Nejvyšší správní soud zároveň poukazuje na to, že ve skutkově obdobných věcech (k problematice postupu veřejné moci vůči občanům Uzbekistánu navracejícím se ze zahraničí a politické situaci v Uzbekistánu po nástupu nového prezidenta Šavkata Mirzijojeva) již sledal Informaci Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 22. 11. 2017, č. j. 119896/2017-LPTP (z níž mimo jiné vycházel žalovaný i v nyní projednávaném případě), za aktuální a dostatečnou. Naznal přitom, že „ačkoli tamější (uzbecká) vláda pohyb svých občanů poměrně bedlivě sleduje, ekonomičtí migranti ani neúspěšní žadatelé o mezinárodní ochranu obvykle nečelí po návratu do Uzbekistánu problémům ze strany státních orgánů. V případě dlouhodobého pobytu občanů v zahraničí lze v praxi očekávat pouze potíže těchto osob při vydání nového výjezdního povolení v budoucnu. K vyvrácení závěru, že mu (stěžovateli) v takové situaci nehrozí újma, která by byla relevantní dle zákona o azylu, však stěžovatel nepředložil žádná určitá tvrzení opřená o konkrétní důkazy. Tvrzení, že s nástupem nového prezidenta Šavkata Mirzijojeva nedošlo k zásadní změně situace v oblasti lidských práv, není dostatečné.“ (srov. usnesení NSS ze dne 3. 10. 2018, č. j. 6 Azs 291/2018 – 25, shodně usnesení NSS ze dne 13. 11. 2019, č. j. 3 Azs 81/2019 – 33). Ani v řešené věci přitom stěžovatel nepředložil žádná konkrétní tvrzení, že mu i po změně poměrů v zemi hrozí nebezpečí vážné újmy.*
23. Jelikož bylo žalovaným zjištěno, že se situace v Uzbekistánu významně a dlouhodobě zlepšila, a tedy žalobci nehrozí nadále vážná újma z důvodu jeho pobytu v zahraničí, absence cestovního dokladu, či podání žádosti o mezinárodní ochranu, žalovaný doplňkovou ochranu žalobci neprodloužil.
24. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2013 č. j. 6 Azs 15/2013 – 35: „*Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že jestliže během posuzování žádosti o prodloužení doplňkové ochrany (§ 53a odst. 4 zákona o azylu) vyjdou najevo skutečnosti, které by mohly odůvodňovat udělení doplňkové ochrany z jiného důvodu, než pro který byla tato ochrana původně přiznána, pak správní orgán nemůže žádost o prodloužení doplňkové ochrany zamítnout bez toho, že by se argumentačně vypořádal také s možností udělení doplňkové ochrany z onoho jiného (nového) důvodu. V případě kladného posouzení pouze prodlouží doplňkovou ochranu s odvoláním na tento nový důvod.*“
25. V průběhu řízení žádné nové skutečnosti zjištěny nebyly a ani žalobce neuvedl nic, z čeho by bylo možné uvažovat existenci důvodu pro udělení doplňkové ochrany. Situace v zemi se prokazatelně zlepšila, což prokázal i sám žalobce tím, že projevil úmysl krátkodobě tam vycestovat, nejsou zde ani žádné okolnosti, které by mohly odůvodnit prodloužení doplňkové ochrany.
26. Obavy žalobce ze soukromých osob, které jsou součástí drogové mafie, a které by po něm mohly chtít finanční prostředky jako náhradu, soud uvádí, že tato skutečnost byla již známa v předchozích řízeních a není bez dalšího důvodem pro prodloužení doplňkové ochrany, popřípadě pro její udělení z jiného důvodu. Žalobce má možnost případné problémy řešit s tamními státními orgány. Výslovně potvrdil, že v Uzbekistánu neměl s těmito orgány žádné potíže. Otázkou možné hrozby vážné újmy ze strany soukromých osob se zabýval Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 16. 9. 2008 č. j. 3 Azs 48/2008 – 57, přičemž dospěl k tomu, že soukromé osoby mohou být původci

pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu, a též vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu. V usnesení č. j. 5 Azs 7/2019 – 36 ze dne 10. 10. 2019 Nejvyšší správní soud připomněl, že: „Pokud je zjevné, že orgány v zemi původu nejsou schopny (např. proto, že vůbec neexistují) či ochotny (např. proto, že určitou skupinu ve společnosti systematicky odmítají chránit, ač ji samy neperzekuuji) poskytnout účinnou ochranu před vážnou újmou způsobenou nestátními subjekty, rovněž nelze po žadateli požadovat, aby se na tyto orgány obracel. Současně podotkl, že břemeno tvrzení ohledně nedostupnosti (resp. nedostatečnosti) ochrany v zemi původu leží na straně žadatele.“ Žalobce má možnost případné problémy řešit s uzbekými orgány.

27. Soud k tomu ještě podotýká, že pokud by žalobci ve vlasti hrozilo pronásledování či vážná újma, pravděpodobně by vůbec neuvažoval o možnosti tam ani krátkodobě cestovat. Jestliže má žalobce naopak zjevně úmysl do Uzbekistánu krátkodobě odcestovat, aniž by to pro něj mělo mít jakékoli následky, nelze se domnívat, že pokud by se do vlasti navrátil dlouhodobě, mělo by tomu být jinak. Pro úplnost soud doplňuje, že pokud jde o v žalobě uváděnou špatnou situaci v Uzbekistánu, pokud jde o náboženskou svobodu, v průběhu správního řízení žalobce nezmínil, že by měl ve vlasti zaznamenat jakékoli těžkosti ohledně svého náboženského přesvědčení, tuto námitku proto soud tuto námitku důvodnou také neshledal.
28. Soud se ztotožňuje rovněž se závěrem žalovaného, že skutečnost, že žalobce uzavřel sňatek s občankou Ukrajiny, nelze považovat za relevantní pro prodloužení či udělení doplňkové ochrany. Žalobce neprokázal, že by nemohl své rodinné vazby realizovat ve vlasti. Manželka žalobce navíc podle jeho tvrzení nyní pobývá na Ukrajině.
29. Pokud má žalobce v úmyslu svůj pobyt v ČR legalizovat, je na místě, aby postupoval podle předpisů cizineckého práva, zejména dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004-94, uvedl: „Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na "složitost mechanismů", které tento upravuje.“
30. Soud z důvodů shora uvedených proto žalobu zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.
31. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 3. června 2020

Mgr. Kamil Tojner v. r.

soudce